

KIS NAP

SZAPPANY-BUBORÉK. (Lásd a 213. lapon.)

LI. köt. 14 szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. október 4-én.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

LIGET, ahová Lenke és Ákos megindultak, a városka szélén terült el, árnyas fasorokkal a sétáló, tágas, pázsitos terekkel a labdázó, futkosó gyermekek számára. De a legkedvesebb mulató-helyük a tavacska volt, mely a liget közepét foglalta el. Itt szereztek maguknak kárptólást azért, hogy a város közelében folyó hatalmas Duna vizét csak úgy a partról volt szabad nézegetniök. Mert a szülék úgy vélekedtek, hogy az ilyen nagy víz nem éppen alkalmas játszó-hely olyan kis embereknek. Hanem a ligeti kis tavon — no, ott kedvökre mulathatnak, mert annak a vize alig ért térden fölül.

Járta is ott nagyban a csónakázás. Nem úgy, hogy csónakba ülve evezgettek volna, mert ilyen mulatságra kicsiny és csekély volt a tavacska; hanem apró játék-hajócskákat usztattak ide-oda a vizen és egész versengés fejlődött ki, hogy kinek van szebb hajócskája, kié uszik jobban. E közben aztán akár hány tengeri szerencsétlenség is történt: a hajócskák fölborultak, elmerültek és oda is veszték a tó fenekén.

Ákos is ilyen károsult hajós-gazda volt és nem igen tudta kiheverni a kárt. Pénze nem volt annyi, hogy boltban vásároljon hajócskát; ügyesnek sem volt annyira ügyes, hogy maga tudott volna olyan hajót összeróni, amely daczoljon a vízi veszedelmekkel; eleinte hát papirosból ragasztott össze holmi csónak-formát. Csak hogy a papiros, még ha kemény is, nem barátja a víznek: el-

ázik, szétmállik és Ákost a többi gyermek mindig nevette, mikor szépen bepingált hajócskája egyszerre csak péppé ázott és mint a palacsinta, úgy lapult el a vizen.

Most is ilyen papiros-csónakot vitt magával. A kapuban apával találkoztak, aki megkérdezte, hova mennek.

— Kisétálunk a ligetbe... csónakosdit játszunk.

— Jól van, fiam. Csak aztán idején jöj-jetek haza.

Attól a mulatságtól, melyet a saját hajócskájok szerzett nekik, már néhány perc mulva haza indulhattak volna; mert ez a hajócska is mihamar a többiek sorsára jutott: palacsintává ázott. És megint sokan voltak ott, akik nevték. Lenkét ez nagyon bosszantotta.

— Én már inkább nem is próbálgatnám az ilyen papiros-hajócskával, mondá Menjünk haza! Menjünk, menjünk! Nézd, ott a tulsó oldalon jön Berti... milyen szép nagy hajója van! Bizonyosan meg akarja mutatni nekünk is, pedig tudod, nem szabad vele...

— Ugyan ne fecsegj! rivalt rá Ákos. A hajócskáját talán csak szabad megnéznünk? Nagyon szép hajócska, sokáig dolgozott rajta, láttam.

Látta bizony és az imént otthon az ablakból azt is látta, hogy Berti a liget felé sétál a hajócskájával. Nem volt Ákosnak egészen világos, határozott terve... mikor aztán hirtelen azt ajánlotta Lenkének, sétáljanak ők is a ligetbe; csak olyan formát gondolt, hogy ha ott lesznek, látni fogják, jól uszik-e a Berti hajócskája. Ez pedig már csak nem vétek?

Most is ezzel biztatta magát és hugocskáját. Nem mozdult. Lenkének pedig

igaza
őket,
kiáltá

—
—
nevetv

—
—
—

érdeme
uj haj
bocsás
ki, jól
fordul

Már
vér ha
Jól tud
szava
amint
gyorsan

— E
körül a
az imé

— A
tenned,
amig k
félteke
dolsz.

— I
tudod,
a Ber
bizony
apa tu
hatja,
amikor

— C
Az
azt, an
is egés
A köv

igaza volt: Berti, mihelyt megpillantotta őket, feléjük közeledett és már messziről kiáltá:

— Szervusz, Ákos! No, nem csónakázol?

— Már elkészültem vele, felelé Ákos nevetve is, boszusan is.

— Hol a csónakod?

— Ott uszik ni . . . szétázott.

— Az a papiros? No, olyannal nem érdemes belefogni. Nézd, elkészültem az új hajócskámmal. Ha akarod, nem bánom, bocsásd te legelőször vízre . . . próbáld ki, jól van-e építve. Remélem, nem fog fölfordulni.

Már ez nagy kísértés volt. A két testvér habozott ugyan, de nem igen sokáig. Jól tudták ők: mi szabad, mi nem; atyjok szava még szinte a fülökben csengett; de amint most hamarosan össze sugtak, igen gyorsan megértették egymást.

— Ha ezt a szép hajócskát usztatnám körül a tavon, majd elhallgatnának, akik az imént nevettek rajtam, szólt Ákos.

— Az ám . . . és nem is köllene sokáig tenned, csak néhány perczig, épp csak addig, amíg körül érsz, mondá a bátyja hirnevére féltékeny Lenke. De hát . . . mit gondolsz . . . szabad?

— Mért ne volna szabad? Hát nem tudod, miben egyeztünk meg? Nem megyünk a Bertiék házába, de ha találkozunk, bizony csak beszélgetünk is vele. Hiszen apa tudja, hogy ide jöttünk és azt is tudhatja, hogy Berti szintén eljöhet ide, amikor neki tetszik.

— Csakugyan! Persze!

Az ember nagyon hamar elhatározza azt, amire nagy a kedve. Ákos és Lenke is egészen kedvökre döntötték el a kérdést. A következő perczben már elejébe men-

tek Bertinek, aki csakugyan nagylelkű barátsággal engedte át Ákosnak az ujdónt új szép hajócskát.

Nem csak szép és új volt a hajócska, hanem jeles is. Ákos óvatosan bocsátotta vízre (Lásd a képet a 212. lapon) és azonnal meggyőződtek, hogy biztosan leng a vizen, nem dül sem jobbra, sem balra, tán még a nagy Dunán is megállta volna a helyét. Azután hosszú zsinórt kötöttek a hajó orrára és Ákos meg Lenke fölváltva vontatgatták a tavon körös-körül.

Bezzeg, nem nevettek most a többi fiuk, akik ott ögyelegtek. Inkább irigyen bámultak Ákosra, aki büszkén és fitymálva nézett most rajtok végig. Lenke is nagyon meg volt elégedve, hogy ily hamar helyre állt a tekintélyök és becsületök. És ezt egészen csak Bertinek köszönhatték, aki nagylelkűen annyira átengedte nekik a hajócskát, hogy a nézők nem is igen tudhatták, kiesoda voltaképen a hajó gazdája.

A néhány percz, melyet erre a próbára szántak, rég elmúlt, nem is egyszer, hanem tizszer és még többször is. Maguk sem tudták, hányszor, csak mikor oda hallatszott a városháza torony-órájának ütése, akkor riadt föl Lenke.

— Jaj, hányat ütött az óra? Hatot vagy hetet?

Berti könnyen eldönthette a kérdést. Kihuzta zseb-óráját s maga is kissé megszeppenve mondá:

— Bizony . . . már hét óra . . . Nem hittem volna, hogy ilyen későre jár az idő.

— Későre? szólt Berti nevetve. Hiszen nyáron ez nem késő. Még jó magasan áll a nap.

— Igen, de még vacsora előtt el kell készülnünk az iskolai feladványainkkal . . .

— Az új mama azt is számon kéri? Hahaha! És ha nem készültök el, nem kaptok vacsorát?

— Nem éppen . . . de hát . . . mégis . . .

— No, ha kaptok, akkor mit törődtek a többivel? Ha talán pirongat, abba ugyan nem haltok bele. Már ugy sem készülhet-

tek el vacsoráig, hát kár volna nagyon sietnetek.

. . . ÓVATOSAN VIZRE BOCSÁTOTTA.
(Lásd a 211. lapon.)

szen nyugodt a lelki-ismeretők. Mégis csak utnak eredtek tehát és ugyancsak siettek, miközben csupán egyszer szólalt meg Ákos:

— Aztán eszeden járj, Lenke! Ki ne fecsegd!

Hogy mit ne fecsegjen ki? — azt Ákos nem mondta. Lenke azonban megértette és bölintott a fejével.

Ákos és Lenke igazat adtak ugyan neki, de olyasmit éreztek, mint ha nem volna egé-

— Ta
bánkba,
És ha r
hát . . .

Az ne
lenül oso
sokkal sz
mint ah
ugyan, m
haragosna
jártak?

— A
Csónakos
eltelt az

— Ped

— I .

— No

még jóvá

hozzá; m

ugy rende

sőbb vacs

mikor be

igen veszi

juk a v

tok, akko

neki, hog

gotokkal.

Ez egész

ha egy ki

ő maga

Ákos és I

pótolhassa

meg is tö

Nem vo

vér mégis

nyugalom

totta őket

nek; jóság

mikor bü

hiszen a r

— Talán sikerül úgy bejutnunk a szobánkba, hogy a mama nem veszi észre. És ha nem készülünk el a leczkénkkel, hát . . . hát . . . nem tehetünk róla.

Az nem sikerült ugyan, hogy észrevétlenül osonjanak a szobájokba, de különben sokkal szerencsésebben estek át a bajon, mint ahogy remélték. Mert a mama látta ugyan, mikor haza értek, de nem látszott haragosnak, csak éppen megkérdezte, hol jártak?

— A ligetben voltunk, felelé Lenke. Csónakosdit játszottunk és . . . és úgy eltelt az idő . . . észre sem vettük . . .

— Pedig a leczke még hátra van ugy-e?

— I . . . igen . . .

— Nos, kedveseim, ez bizony hiba, de még jóvá tehetitek. Csak lássatok szaporán hozzá; még elkészülhettek vacsoráig. Majd úgy rendezem a dolgot, hogy valamivel később vacsoráljunk . . . apácska dolgozik és mikor bele merül a munkájába, nem igen veszi észre, ha félórával később hívjuk a vacsorához. Hát csak iparkodjatok, akkor majd jó lélekkel mondhatjátok neki, hogy rendben vagytok minden dolgokkal.

Ez egészen olyan formán hangzott, mint ha egy kis szelid figyelmeztetés után még ő maga is arra törekedett volna, hogy Ákos és Lenke mentül könnyebben helyre pótolhassa, amit mulasztott. Ez csakugyan meg is történt.

Nem volt tehát semmi baj s a két testvér mégis szóltanul, szinte kedvetlenül tért nyugalomra. Valami kellemetlen érzés bántotta őket. Mint ha titokban szégyenkeznének; jóságot tapasztaltak, segítséget kaptak, mikor bűnösöknek érezték magukat, mert hiszen a mulasztást úgy követték el, hogy

megszegték a tilalmat, de ezt eltitkolták. Lenkének egy kis ideig olyan gondolat motoszkált a fejében, hogy talán legjobb volna, ha elmondanák a mamának, kivel mulattak délután, azután pedig komolyan megfogadnák, de meg is tartanák, hogy nem teszik többé. De ez csak addig tartott, míg Ákos nagyot nevetve, így szólt:

— Látod, Lenke, csak ügyesnek köll lenni és nem fecsegni. Igen jól elmulatunk régi jó pajtásainkkal és nincsen semmi baj. Hát ezentul is úgy lesz.

És úgy találták, hogy a lejtőn lefelé gurulni igeni kellemes.

(Folytatása következik.)

SZAPPANY-BUBORÉK.

(Képpel a ezimlapon.)

BIBI — böbő — buborék,
Viola-szin, sárga, kék,
Szivárványos gyöngyház-lapda,
Most lebben föl a magasba.

Fuvogatja Lilike,
Utána kap Milike;
Utána kap, szinte rebben . . .
De a golyó tova lebben.

»Maradj! Tőlünk ne válj el!
Gyöngy-buborék, ne szállj el!
Ugy szeretnének birni téged,
Tündér-lapda, játszunk véled!»

Elpattan a buborék . . .
S ami marad, pusztá lég.
Ah, a nyomát sem találok . . .
Ugy foszlott el, mint az álom.

ZÜMZÜM ÉS DÖNGIKE.

— Kerti mese. —

MÉRGESEN zümmögve repült egy darázs a vadrózsa illatos kelyhébe s itt jó sokáig dongott:

— Csupa igazságtalanság az egész világ! Óh, hogyan is ejthették rajtam azt a csufot? Most az én atyámfia, a méh, csak annál inkább fog sértegetni. Rettenetes! Borzasztó!

A szelid kis vadrózsa, aki azt szerette, ha körülte mindenki boldog, s aki kelyhének legédesebb mézét tárta fel látogatóinak, ijedten hallgatá a darásznak ezt a kifakadását. Mikor haragja egy percze csillapulni látszék, a kis virág gyöngéden kérdé:

— Ugyan, édes Zümmüm, ki bántott meg annyira? Mondd el bajodat, talán segíthetek rajtad.

— Nem segíthet az én bajomon senki! De azért szívesen elmondom, mily méltatlanul bántak el velem. Legalább megláthatja akárki, milyen gonosz a világ! Tehát hallgass ide. Hogy ma reggel a réten szálldogáltam, össze pöröltem méh-rokonommal egy kis harang-virágon, melynek mélyében gyönyörű himpor volt lerazkodva. Mindketten egyszerre pillantottuk meg a virágot. De az én Döngike atyámfia közelebb lévén, hamarabb is bujt bele a virág kelyhébe mint én. Mikor már jó sokáig duskált az édes mézben, nem állhattam tovább.

— Hallod-e, Döngike, szólok neki. Már bizony jól-lakhattál. Hadd én bujjak most belé abba a harang-virágba! Ugy sejtem, kitünő a méze. Kivülről legalább úgy látszik.

— Kitünő biz' az belülről is! feleli ő.
— Hát erressz be engem is. Hadd izleljem már én is egyszer!

— Már abból semmi sem lesz! szól vissza durván az én rokonom.

Én sem voltam rest: neki-repülök amugy igazában, hogy megcsipjem; de meggondolva a dolgot, mégis csak így szóltam hozzá:

— És miért nem akarsz engem bebocsátani, barátom? Tán csak van annyi jogom ahoz a mézhez nekem is?

— De bizony nincs! felelé Döngike nagyhetykén. Mert te csak amolyan mihaszna faló vagy, én pedig dolgozom az én királynőm és testvéreim számára. Te csak arra gondolsz, hogy a saját étvágyadat elégítsed ki. Kotródjál tehát innen és hagyj engem békében dolgozni!

Erre a rettenetesen goromba beszédre fölfortyant az én vérem is:

— Micsoda? kiáltám. Te különbnek mered vallani magadat nálam? Hát nem vagyunk-e mi közel rokonok? Már ide, oda: vagyok én is olyan legény a szárnyamon, mint te!

Erre Döngike gúnyos döngéssel hagyta ott a harang-virágot, melyben egy csipetnyi mézet sem hagyott a gonosz, s felém szállva, így henczegett:

— Nem akarsz hinni, hogy többet érek náladnál Zümmüm? Nos hát: nem bánom! Tegyük próbát! Amott jön egy anya a kis lányával. Legyen ő bíró közöttünk. Szálljunk rá a gyermek bokrétájára, s meglátjuk: tesz-e közöttünk különbséget vagy sem?

Én örömet ráálltam a próbára, mert hát hogyan tudhattam volna előre, mily gonosz és igazságtalan az ember? Abban egyeztünk meg, hogy első Döngike szálljon a Nellike bokrétájára. Mikor csakugyan

oda is
el a vi
oda. Én
amugy
midőn
ről, így

— K

A méh
gozik,
enged

kis lán

Ezt pec

Ki g

az anya

családos

beszédé

szállt,

itélet?

legköze

dicsérni

ki, hogy

Nellike

az anyj

— N

egy szép

— De

Ez esa

darázs.

darázs

dolgozik

azt nem

hanem

hogy u

munka

másikra

a saját

kodik.

Képz

mennyi

még eg

oda is repült, a kis lány ijedten dobta el a virágot és sivalkodva kapkodott ide-oda. Én már kezdtem büszkélkedni s éppen amugy igazában kezdtem nevetni Döngikén, midőn az anya fölszedve a virágot a földről, így szólt:

— Kár volt megijedned, édes Nellikém! A méh igen hasznos állatka, folyton dolgozik, szorgalmatoskodik s csak ritkán enged magának pihenést. És, ugy-e bár kis lányom, szereted a jó, édes mézet? Ezt pedig a méh készíti számodra.

Ki győzné elmondani, mennyire dicsérte az anya azt a hitvány Döngikét egész családostul. Midőn végre-valahára elvégezte beszédét, méh atyánkfia egy közel bokorra szállt, hogy bevárja, mi lesz én rólam az ítélet? Oda szállok nagy büszkén a bokréta legközepébe. Már most engem fog megdicsérni, gondolám, és legalább is az süli ki, hogy egyenlő legények vagyunk! Midőn Nellike meglátott, örvendve mutatott meg az anyjának s így szólt:

— Nézd csak, édes mama, megint van egy szép kis méh a virágon!

— Dehogyan van, gyermekem, dehogyan van! Ez csak amolyan haszontalan naplopó darázs. Nagy különbség van a méh és a darázs között. A méh nap-hosszat fárad, dolgozik, gyűjti a mézet, s amit össze szed, azt nem tartja meg csupán magának, hanem elviszi haza és ott lerakja terhét, hogy újból munkához fogjon. A darázs munka nélkül éli világát egyik napról a másikra. Nem dolgozik, mulatoz s csak is a saját étvágyának kielégítéséről gondoskodik.

Képzelheted, hogy erre a sértő beszédre mennyire el voltam keseredve. S hegyébe még egy természetrajzi magyarázattal is

megtoldotta, melyben a méh között s közötttem fenn álló különbségre alaposan rámutatott. De már ezt végig nem hallgattam, mert eközben a kis lány így szólt:

— Akkor hát ne is maradjon a bokrétaimon!

És mielőtt védekezhettem volna, már ledobott a virágairól a poros földre. Oly magasból estem alá és oly váratlan volt ezen megaláztatásom, hogy jó ideig szinte kábultan fekiüdtem hanyatt. Arra kezdtem ébredezni, hogy méh rokonom gúnyosan oda döngé:

— Nos, nem volt-e igazam? És kívánod-e, hogy még egy próbát tegyünk?

Olyan dühös voltam, hogy hamarjában felelni sem tudtam, a gonosz Döngike pedig nevetve röpült el. Mihelyest fölcsudtam, ide szálltam hozzád szépséges rózsa, elpanaszolni a bajomat; s most mondd meg: nem-e hallatlan igazságtalanság esett meg rajtam s nincs-e jogom teljesen elkeseredni az ily hamis ítélet fölött?

A kis rózsa egy darabig elgondolkozott, s aztán komolyan mondá:

— Nem hiszem, hogy jogos a haragod, Méh rokonod csakugyan dolgozik, fárad, te pedig könnyen éled napjaidat, s ha a méhet megdicsérik szorgalmáért, irigykedel rá. Pedig ha akarnál, te is rászolgálhatnál a dicséretre. Légy olyan mint ő s meglásd: megszeretnek téged is. Mert mindenki jobban szereti az önzetlen munkást, mint a hiu naplopót.

Hága, szeptemberben.

O—i Olga.

I N T É S.

TRESZKA, Vicza, Katicza:
Rám figyeljetek!
Csend legyen és rend legyen,
En most elmegyek.

Treszka babám, a leczkéd'
Te jól megtanuld!
S a fehér-nemüt, Viczám,
Helyesen szapuld!

Te Katiczám vasalod
S szépen elrakod —
Csak így érdemeled meg
Az új kalapot.

Ti meg Viczám, Katiczám
Kaptok új czipőt;
Csak jól használjátok fel
A drága időt!

A TŰZ-OSZLOP.

— Példázatos mese. —

BBOLYKA azt hitte, hogy már megvirradt, hogy a fölkelő nap ragyogása tölti be a szobát. Mert bár hunyva volt a szeme, érezte, hogy vakító fény árad

feléje. Nem is mert föltekinteni. Föülte ágyacskájában s arcza elé tartotta kezeit, de a szemét még nem nyitotta ki.

Aztán egy lány, édes hang szólalt meg, oly igézetesen, mint ha nem is ajkról szólna, hanem valakinek egyenesen a szivéből

áradna.
rég ismer
dig; ped
érett s
végre m
fény am
elfödnie

— É.
— Ó.
A lán
kott a v
hetett a
Mint ha
oly biza

áradna. A kis lány úgy vélte, hogy már rég ismeri ezt a hangot, sőt ismerte mindig; pedig most hallotta legelőször. Nem érzett sem félelmet, sem meglepetést és végre mosolyogva szét akart nézni; de a fény annyira vakította, hogy kezével köllött elfödnie a szemeit.

— Kedves gyermekem, mondá a hang, eljöttem, hogy atyádhoz vezesselek.

— Atyámhoz? szólta Ibolyka örvendő. Atyámhoz, akit soha sem láttam és aki oly nagyon-nagyon messze lakik?

— Nem olyan nagyon messze; sőt sokkal közelebb, mint gondolod.

— MENJÜNK! NE FÉLJÜNK! (Lásd a 219. lapon.)

— És testvérem, Andorka is jön?

— Ő is. Mindjárt beszólok hozzá.

A lányka szeme lassacskán hozzá szokott a világossághoz és most már rátekinthetett az idegenre. Mindjárt megszerette. Mint ha régen, nagyon régen ismerte volna, oly bizalommal és szeretettel tölt el a szíve,

mikor az idegennek végtelenül szelid, jószág arczába pillantott.

— Ha atyám hív, mennem köll, mondá aztán. Ámbár épp ma van a születésem napja és ez a nap...

— Ez a nap éppen nagyon alkalmas rá, hogy olyan utra indulj, mely atyádhoz vezet,

szólt az idegen. Oltözködjél szaporán. Ha jól szétnézel, találsz valamit, ami éppen erre a mai napodra van szánva.

Megesókolta a lánykát és a szomszéd szobába ment, ahol Ibolyka testvére hált. Amint távozott, mindjárt megszűnt a kápráztató fény is; de azért olyan világos maradt mégis, hogy a kis lány jól láthatott.

Kiugrott ágyából. Nem is igen köllött szétnézegetnie. Mindjárt szemébe ötlött egy ujdonat-uj ruha, mely oda volt terítve az ágy melletti székre. Szinte vakító fehér volt és tiszta, mint a most esett hó. Gyorsan magára öltötte. Ugy rá illett, mint ha rá öntötték volna. És olyan csodálatos jól érezte magát benne! És nem csak szépnek, hanem olyan erősnek is látszott ez a ruha, mint ha örökké el akarna tartani.

Mihelyt elkészült az öltözködéssel, sietett a szomszéd szobába. Itt a testvére, Andorka, már szintén fel volt öltözve, még pedig szintén hófehér ruhába, indulásra készen.

— Vihetünk magunkkal valamit a játékszereinkből? kérde Ibolyka.

— Csak éppen amit nagyon szükségesnek vélték, felelé az idegen. Nem volna jó, ha nehéz csomagot hordoznátok, mert a ti kurta lábatoknak az út eléggé hosszú lesz és helyenként bizony rögös és meredek is.

— Akkor hát jól válogassuk meg, mit viszünk, szólt Andorka.

Válogattak és minél tovább válogattak, annál többet dobtak félre mint fölöslegest, úgy hogy utoljára Ibolykának a kicsiny bársony táskája félig is alig telt meg.

— Furcsa! Milyen kevésre van az embernek igazán szüksége! mondogaták.

Oda künn éppen pirkadni kezdett, mikor vezetőjökkel utra keltek. Szaporán lépegetve mihamar eljutottak a völgy szélére,

ahol dombos, sziklás rész következett, meredek, köves ösvénnyel. Itt már fárasztóbb volt a gyalogolás, rövid idő múlva a két testvér már ugyancsak pihegett. De csak lépegettek kitartóan odább, míg vezetőjük egy pázsitos kis tisztáson megállt.

— PihenjeteK egy keveset, mondá jószágon. Még nagy ut van előttetek.

Adott nekik kenyeret és egészen közel forrást is találtak, melyből szomjukat oltathák. Egészen megerősödtek.

Ekkor azonban vezetőjük így szólt:

— Kedves gyermekeim, most már vá-lunk, mert nekem előre köll mennem és ti most már magatokra maradtok. De csöppet se aggódjatok, semmi baj nem érhet, el sem tévedhettek és biztosan célhoz értek, ha híven követitek intésemet. Az én lábaim nyomát mindig látni fogjátok, tehát ezen a nyomon haladjatok és semmi szín alatt se térjeteK le se jobbra, se balra. És bár engemet nem fogtok látni, én mindig közel leszek; ha tehát mégis nagy szükségeteK lenne reám, hívjatok; meg fogom hallani. Tehát csak bátran előre! Valamire azonban mégis figyelmeztetlek, nehogy remegés szállja meg szíveteket, ha látszólagos veszedelemmel találkoztok. Az ösvényen, melyen haladnotok kell, tüzes láng-oszlop fogja utatokat állani. Mozgó tűz-oszlop ez, hol itt, hol ott vetődik fel. Ti azonban ne ijedjeteK meg tőle és ne térjeteK le a helyes ösvényről csak azért, hogy a veszedelmet kikerüljeteK. Ha le-térteK, akkor könnyen érhet baj; de ha bátran neki mentek a tűz-oszlopnak, ettől semmi bántódástok nem lesz, sőt új erőt kaptok tőle testben-léleKben. Azon a tűzön át kell hatolnia mindenkinek, aki el akar jutni a boldog célhoz, mely az

ösvényen
meteket
tűz-oszlo

Áldol
aztán la
fordult,
tatott,
láthatóan
messzes
fogta vo
kinyujtá
emelked

A ké
akkor i
a felhő
nap fény
tettek. É
niök ke
és nem
vezetőj
hajlékál

Egysz
sistergé
telen,
láng-osz
haladni
gott a
hegyéb
alakoka
százejü
okádtá

A k
akaratl
bámulta

— Ó

Ezen
Agyon

— I

Ó, mért
vezetón

ösvénynek végén int feléje. Emeljétek szemeteket az égre és lépjétek be elszántan a tűz-oszlopba ... akkor célhoz értek.

Áldólag emelte kezeit a testvér-párra, aztán lassan távozott. Több izben hátra fordult, kezeivel intett és a nyomra mutatott, mely a lábai után igen tisztán láthatóan maradt a földön. Végre nagy messzeségben mint ha fényes fehér felhő fogta volna körül s onnan is még egyszer kinyújtá áldó kezeit. Aztán a felhővel föl-emelkedett ... s eltűnt.

A két testvér sokáig nézett utána még akkor is, midőn már nem látszott egyéb a felhőnél, mely csillogva lebegett ott a nap fényében. Végre ismét a földre tekintettek. Észre vették a nyomot, melyet követniök kell. Habozás nélkül indultak meg és nem is látszott nehéz feladatnak, hogy vezetőjük nyomdokán eljussanak az atya hajlékába.

Egyszerre azonban csodálatos zugás, sistergés, ropogás hallatszott és nagy hirtelen, nem is látták honnan, hatalmas láng-oszlop csapott le az ösvényre, melyen haladniok kellett. Ide-oda omlott, kavargott a tűz-oszlop, sistergett, szikrázott, a hegyéből nagy füst-felhő terjedt szét, ijesztő alakokat öltve. Hol óriási kigyónak, hol százfejű sárkánynak látszott s mint ha ez okáda volna a tüzet.

A két gyermek, egymás kezét fogva, akaratlanul megállt. Megdőbbenve, ijedten bámultak a szörnyű tűz-oszlopra.

— Ó, ez borzasztó! szolt Ibolyka remegve. Ezen a tűzön menjünk mi keresztül? Agyon perzsel, porrá éget!

— Igen ... ez borzasztó! sohajtá Andorka. Ó, mért nincs most velünk az a mi jószágos vezetőnk!

Fölemelték szemüket az égre — s mint ha abból a fényes felhőből, mely a tűz-oszlopon túl a magasban lebegett, vezetőjük alakja intett volna mosolyogva feléjük. Eszökbe jutottak szavai s Andorka elszántan szolt:

— Menjünk! Ne féljünk! (Lásd a képet a 217. lapon.)

Habozás nélkül indultak neki, s elszántan léptek bele a tűz-oszlopba. És ime, a rettenetes láng egészen ártatlan fény gyanánt fogta őket körül. A hajuk szála sem perzselődött meg, hófehér ruhájokon a tűznek semmi nyoma sem maradt. És mikor néhány pillanat múlva kiléptek a tűz-oszlopból, szinte erősebbnek, bátrabbnak érezték magukat, tagjaikból minden fáradtság eltűnt, hófehér ruhájok pedig szinte ezüstös fénnel ragyogott.

A tűz-oszlop eltűnt s a két testvér vidáman haladt tovább, mindig a tisztán látható nyomot követve. Nem sokára ismét lecsapott utjokra a tűz-oszlop; de ekkor már nem is haboztak, hanem teljes bizalommal és bátorsággal mentek neki. És másodszer is minden baj nélkül jutottak keresztül.

Már-már nyugovóra hajlott a nap, de a kis vándorok nem csüggedtek. Utjuk most már nem volt olyan köves és meredek; a nyom, melyet követniök kellett, még tisztábban látszott s úgy hitték, hogy már nincsenek messze céljuktól. A távolban ragyogó pont tünt fel ... talán csillag ... vagy talán az atya hajlékának világa?

Szaporán haladtak, midőn Ibolyka egyszerre csak megállt és az ösvénytől balra mutatott:

— Nézd, nézd! kiáltá álmélkodó örömmel. Nézzed, mennyi remek drága-kő!

Oda pillantott a fiu is. Csakugyan. Nem messze az ösvénytől, halommal hevert a földön mindenféle csillogó kincs: gyöngy, gyémánt, rubint és ami ragyogó drága-kő csak képzelhető. S Ibolyka tapsolva kiáltá:

— Szedünk belőle! A táskám félig üres, megtöltjük drága-kővel! Menjünk!

Andorka habozott.

— Nem tudom... az ösvényünk nem arra vezet, le köll térnünk.

De a leányka már megindult a kincs felé s a fiu, hogy neki is rész jusson, utána iramodott. Futva futottak a csábitó kincshalmaz felé; de ez, csodálatos módon, nem volt megközelíthető. Bár teljes erejükből futottak, nem jutottak hozzá közelebb... mint ha a kincshalmaz is egyre odább csuszott volna.

És egyszerre csak ismét hallatszott az a zugás, sístergés, ropogás és a következő

BÜVÉSZET. Rögtönzött mogyoró-törő. (Lásd a 222. lapon.)

pillanatban megint lecsapott eléjük a tüzes láng-oszlop. De most már nevettek rajta.

— Nincs mit félni tőle, mondá Andorka.

Nevetve szaladtak bele... de ó jaj! Mi ez? Kétségbe esetten kapkodnak... hisz' ez nem az előbbi ártatlan fény... ez valóságos perzselő, gyilkos tűz! Rögtön elemésztí, hamuvá égeti őket! Halálos rémülettel sikoltottak fel:

— Jaj! Ó jaj! Jóságos vezetőnk, segíts! Nem kiáltottak hiába. A magasból erős kéz nyult feléjük és vissza rántotta őket a lángból, mely aztán hirtelen el is tünt. De milyen állapotban kerültek ki! Hófehér ruhácskájok rúttul össze volt pörköelve, a testökön pedig száz felé sajgott a tüztől égetett seb. Szörnyű kintől gyötörve jajgattak, miközben az a jól ismert hang fedőleg szólt:

— Esztelenek! Bele futottatok a gyilkos tűzbe!

— Ó! Hiszen azt mondtad, hogy menjünk bátran neki, nem fog bennünk kárt tehetni!

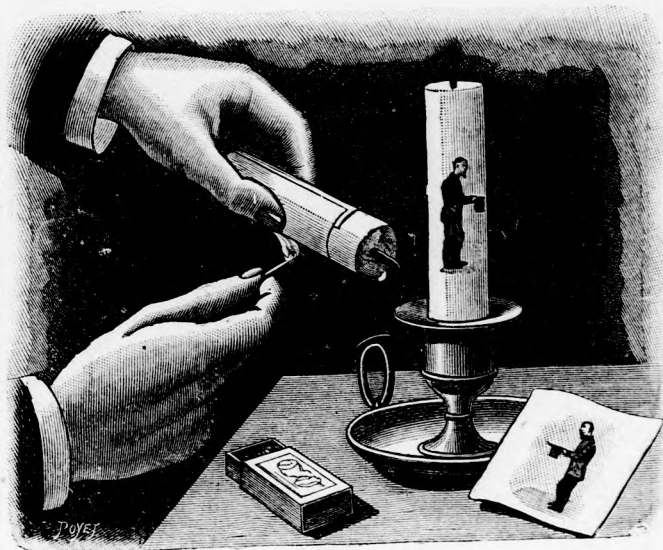
— S nem volt-e úgy, amíg a helyes, igaz ösvényen jártatok? Ott nem győzhetett rajtatok a veszedelem. De hol jártok most? Nem az igaz uton, mely atyátokhoz vezet; letértetek róla, hogy csillogó kincs

után fussatok, atyátokról pedig megfedkeztek.

Szemöket lesütve, bűnbánó zokogással látták hibájokat s most még inkább kétségbe estek.

— Ó, mit tettünk? Hová tévedtünk? Most már mit tegyünk?

— Térjetek vissza a helyes, igaz ösvényre, s ne kövessetek mást, csak a vezérlő csillagot, mely előttetek ragyog.

BÜVÉSZET. Kép-disz a gyertyán. (Lásd a 222. lapon.)

Aggódva, szorongó szívvel fordultak vissza, lelkükben őszinte megbánással. S amint szemökből a forró könny lepergett ruhájokra, ez lassanként vissza nyerte régi tiszta fehérségét.

— Itt az ösvény... itt a nyom! kiáltá Ibolyka.

— És ott az a ragyogó csillag! Arra felé siessünk! folytatá Andorka.

Nem néztek többé sem jobbra, sem balra, hanem a jó ösvényen maradván lépegettek szaporán. A ragyogó fény, melyet eleinte nagy messzeségben láttak, egyre közeledett s útjuk végre egyenesen oda vezetett a fényözönbe, egy tündöklő palota kapujába.

— Ott vár atyánk! Eljutottunk a célpontunkhoz!

BÜVÉSZET.

(Képekkel a 220. és 221. lapokon.)

SOK apró bűvészi produkciót mutatam már be a »Kis Lap«-ban. Mind-egyiknek a végén az derült ki, hogy biz- abban nincsen semmi boszorkányság, csak egy kis ügyesség. Most megint két apró ügyességet mutatok be. Ezekhez sem köll semmi boszorkányság; de aki nem tudja, azt mégis meglepjük vele.

A rögtönzött *mogyoró-törő*. Érik a mogyoró, séta közben rábukkanunk a bokorra és szedünk is a jó édes-belü gyümölcsből. Ha leszedtük, jó volna megkóstolni is. Csak hogy ennek egy kis akadályja van: kemény ám a mogyoró héja! Hogy a fogunkkal törjük fel, az éppen nem tanácsos, mert a fogunk nagyon megbánhatná; gyakran kő sincs közel, hogy ezzel törjük fel, de nem is kellemes a földre hajladozni és úgy törögetni a mogyorót. Hát mit tegyünk? Mogyoró-törőt sem igen hordoz az ember a zsebében.

Mogyoró-törőt nem, de igenis majd mindenki hord magával zseb-kést; és ha ez van, mindjárt kész a mogyoró-törő is. Maga a mogyoró-fa szolgáltatja.

Levágunk egy közepes vastagságú ágat s körül-belül három arasz hosszú botocskát metszünk ki belőle. Ennek közepén ujnyi széles bevágást csinálunk olykép, hogy az ágat csak az egyik oldalán tartsa össze néhány rost. A kivágott résbe bele illesztjük a mogyorót, a két ágat lefelé össze szorítjuk s a legpompásabban feltöri a mogyorót.

Nagyon száraz ágból, mely könnyen törik, természetesen nem faraghatjuk mogyoró-törőnket. Nedvvel teli, élő galy kell hozzá, melynek rostjai hajlósak és mégis szívósak.

*

Kép-dísz a gyertyán. Eldicselkedhetünk barátaink előtt, hogy különös ritka fajta gyertyánk van, mely nem mered végig egyforma fehérén, hanem szép rajzokkal van ékesítve. Es aki megirigyeli, hiába keres ilyen gyertyát a boltban, ott azt nem árulják. A rajzokat magunk vará-

zoljuk a gyertyára és könnyen megtehetjük, még ha csöppet sem értünk is a rajzolás szép művészetéhez.

Vesziünk olyan papirost, melyre valami kép van rányomtatva. A kép azonban ne legyen szélesebb a gyertya körületénél. A papirost, képes oldalával befelé, szorosan rá illesztjük a gyertyára, aztán égő gyújtó-szálnak a lángját vezetjük gyorsan végig a papiros hátán, persze: jól ügyelve, hogy a papiros tüzet ne fogjon, csak jól át melegedjék. Ezzel már kész is a mű. A papirost óvatosan legöngyölítjük és a gyertyán hü másolatban ott találjuk a képet, mely a papiroson volt.

A kép átvitele annál jobban fog sikerülni, minél vékonyabb a papiros, melyre a kép nyomtatva van. Arra is kell ügyelni a kép kiválasztásánál, hogy ne halvány, hanem erősen fekete nyomásu legyen. Végre még az is előnyös, ha a kép nem nagyon sűrű vonalokkal van rajzolva, mert a gyertyán az egyes vonások szét terjednek és így a nagyon sűrű vonalokból álló kép a gyertya-lenyomatban elmosódik.

A Z I V A T A R.

— Kicsi mese. —

MELEG nyári napon susogva lengett a délnyugati szél végig a virágos mezőn.

— Mit sugott a szellő? kérde a pillangó a virágtól.

— Rossz hirt mondott. Nagy zivatar jön. Iparkodjál, szép pillangó, hogy idején biztos helyre menekülj.

— Nevetséges! Zivatar? Mi? Ilyen ragyogó szép napon? Mondom, nevetséges!

— De igazán azt mondta és ő tudja, mert abból az irányból jött.

— Csak hogy engemet nem bolondít el. Érttem én az ilyen tréfát. Szellő barátunk nagyon irigy, maga szeretne itt a virágos réten játszadozni. No persze! Én meg éhenszomjan kuczorogjak valami sötét zugban?

— Hiszen reggel óta már torkig lakhattál édes mézporral.

— Dehogy, dehogy! Abból soha sem elég! Estig még ellátogatok vagy száz virághoz, az olyan ijesztegetésre pedig rá sem hederíték.

És szállt tovább virágról virágra, föl sem tekintve, hanem szinte megittasodva az illatos mézportól, melyet itt is, ott is szüresölgetett.

Ezalatt pedig gyorsan fölhúzódtak az égboltozatra a sötét fellegek. Elfogták a nap sugarait s csakhamar nagy csöppekben hullott a zápor. A telhetetlen pillangó épp egy virág kelyhében kotorászott, fejével felé, mikor nagy ütést és loccsanást érzett a derekán. Szinte beleszédült.

— No, mi az?

Kibujt és ijedten nézett szét.

— Ohó! Ejjnye! Csakugyan . . . itt a zivatar. Gyorsan el kell jutnom valami buvó-helyre.

Csak hogy a szakadó zápor nagyon sokkal gyorsabb volt. Hiába próbálta a pillangó, hogy odább röpjüljön; szárnyai egy szempillantás alatt eláztak, a zápor lesodorta magával a földre s ott belefojtotta a hamar képződött pocsolyába. Vége volt.

— Ó jaj! sohajtá kimulása előtt. Mért nem hallgattam a jó-akaró figyelmeztetésre? Csak a pillanatnyi élvezetre, vigadásra gondoltam, s a bajt, veszélyt nem akartam látni. Pedig megjön az, még ha szemet huny is, akit fenyeget. S aki könnyelműn neveti, keservesen megfizeti.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« LI. köt. 12-dik számában közölt szófejtő feladvánnyal kis olvasóim, örömemre, nem csak számosan, hanem igen sikeresen is foglalkoztak és sokan küldtek be többet a kitűzött 36 szónál. De sokan irtak be jegyzékükbe olyan szavakat is, melyek nem felelnek meg a szabálynak s melyeket törölnöm kellett. Ilyenek pl. a hajtogatott és ragozott szók (*érték, nekéd, rendek*), a közhasználatban nem élő szók (*red, ned*), vagy már egyszer elsorolt szó, különböző értelme szerinti külön felsorolva (*ér* = főnév, *ér* = ige; *derék* =

főnév, *derék* = ige), család- és idegen nevek (*Éder René*), nagyon szűk körben ismert puszták és étélek nevei, a feladványban elő nem forduló betűkkel alkotott szók stb. Ezek pontos törlése után az az eredmény derült ki, hogy hatan: *Kövesi Rudi*, *K. Császár Nellike*, ifj. *Boróczy Lajos*, *Selevér Flóra*, *Kalmár Rozika* és *Habinay Iván* egyenlő számú helyes szokat küldtek be: mindegyik 52-öt.

Ekkép sorsolás levén szükséges, a kucs mából *Selevér Flóra* neve került ki elsőnek. Ő a következő szokat küldte be:

e, én, ek, ér, ének, Érd (helység), *éd, eke, ere* (népies: gyepelő), *étek, ene* (ünő), *érdek, ért, Ede, Endre, ered, Erk, Erked*, (helységek), *de, dér, derék, Detre, ken, két, kend, kér, kenet, kén, keret, kéret, Kened, Kende* (helységek), *kender, ne, rét, reték, Reten* (hegy), *reked, rend, rén, Rede, Réde, Rendek, Réte, Réten* (helységek), *te, teke, teker, tenk* (népies: tönk), *tekre* (népies: kosár), *tér, térd*.

Helyes megfejtést küldtek továbbá a zárjel közt jelölt számú szavakkal: *Herzfeld Paula* és *Ella* (41), *Záborszky Mariska* és *Dezső* (42), *Viczián Etelka* (40); az *éden* és *kert* szók, melyekből maga a feladvány áll, nem szerepelhetnek mint ujon alkotott szók. *F. b.*), *Patterson Margit* és *Orsolya* (43), *Kutas Margit* (41), *Kiss Erzsike* (40), *Hüvös László* és *Róbert* (39), *Szent-Ivány Carla* (40), *Fazekas Ida* és *Piroska* (29), *Katz Zoltán* (37), *Kállay Miklós* (31), *Fischl Izabella* (38), *Fáy Endre* és *Árpád* (32), ifj. *Jákó János* (29), *Vecsey Ernő* (32), *Szilágyi Évike* (34), *Szilasi Bözse* (28), *Tóth Alice* (28), *Edelsheim-Gyulai Poldi* (24), *Fáy Erzsé* (32), *Mikus Margit* (35), *Csatay Mariska* és *Lajos* (38), *Krivány Dini* és *Laczi* (34), *Lám Miezi* és *Nelli* (32), *Halasy Melanie* (20), *Sier Friezi* (36), *Graefl Paula* és *Márta* (33), *Clark Nellike* (31), *Pessl Lipót* (31), *Jacobi Erzsike* (37), *Thiringer Emma*, *Corinna* és *Ilonka* (46), *Hauer Iluska* (49), *Gallatz Margit* és *Paula* (32), *Vértes Margit* és *Tivadar* (36), *Gyenes Zoltán* és *Palika* (35), *Payr Hugó* (38), *Hieronym Pál* és *Mariska* (31), *Marczali Bözse* és *Póli* (41), *Herczeg Ilonka* és *Albert* (37), *Barakonyi Erzsike* (33), *Jakab Lajos* (32), *Grubits Mariska* (37), *Szigeti Irén* (25), *Kövesdy Aranka* (34), ifj. *Molnár Gyula* (39), *Lipták Irénke* (35), *Somogyi Imre* (23), *Papp-Szász Tamás* (38), *Schlemmer Gizella* és *Janka* (34), *Krausz Szidike* (29), *Szinberger Jakab* (25), *Alexy Elza* (26), *Horánszky Pali* (33), *Lányi Rózika* (30), *Nékám István* (27), *Rapaics Romeo* (28), *Beyer Aranka* (39), *Hecht Margit* és *Piroska* (31), *Angermayer Béla* (27), *Weisz Miklós* (33), *Hollaky Feri* (30), *Molnár Ferike* (20), *Gaál Ilonka* és *Ödön* (28),

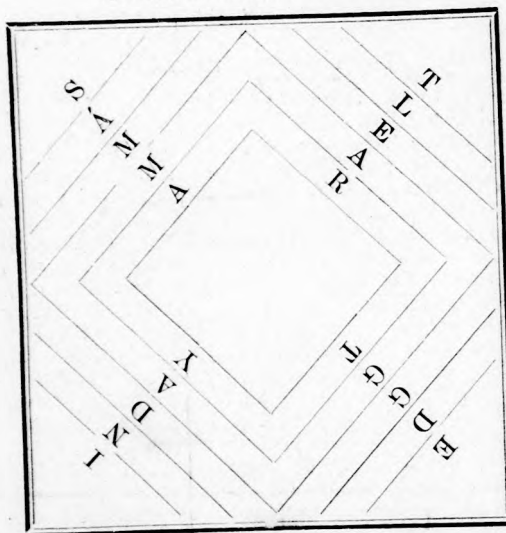
Joó Istvánka (30), Wollner Antal (39), Farkas testvérek (25), Danielisz Jenő (36), Sturm Renő (37), Heszke Irmus (24), Gervay Mariska, Erzsike és Mike (32), Bolyó Pálma és Károly (32), Kreibik Sándor (26), Ziegler Gizike (34), Grünhut Lucy és Elza (41), Taubner Margit (34), ifj. Kőrösi Károly (17), Berényi Irma (30), Kalvin Erzsike (32).

Kisorsolás útján *Selevér Flóra, Budapesten*, levén nyertes, részére a jutalmat (»A tarka könyv«, százötven elbeszélés, írta *Hoffmann Ferencz*, negyedik javított kiadás, tizenegy színes képpel, szép vaszon kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 11-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: ifj. Boróczy Lajos, Botka testvérek, Nagy Kálmán, Przybilla Jenő, Gallatz Margit és Paula, Jakab Lajos.

SAROK-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék.”

Az ifjuság számára írta *Greguss Ágost.*

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fülöp Andris. A »kinematoszokp« magyarázatát megjeled minden természettani könyvben. — **Saffer Dóra.** Levél ment. — **Simó Lajos és Tivadar.** A ti koczka-rejtvényeteknek csak a víz-szintes

sorokban és az első merőleges sorban van értelme, ha a hosszú ó-t rövidnek veszem. De hát az ilyen feladatok *mindenik* sorának kell valamely értelemmel járnia. — **Thirringer Emma, Corinna és Ilona.** Mind a két feladványtok sikerült. Be is soroztam. — **Fáy Endre és Árpád.** Csütörtök este 6-7 óra között. — **A. néni.** Bár ismert nyomokon halad, megérdemelné a bővebb kidolgozást. Ilyen állapotában: élőszóval, megfelelő hang-szinezéssel előadva, megjárja; de a közölhetőség követelő mértékén alul marad. — **Kövesdy Aranka.** Hol válthatod be a külföldi bélyegeidet, bizony meg nem mondhatom. Egyszer láttam czintáblácskáját egy ilyen üzletnek az Andrassy-uton, annak a háznak a sarkán, melyben a Lampel Róbert könyvkereskedése van. Ott föl is világosítanak. Annyit azonban biztosan mondhatok, hogy nagyon csekély áron kelnek. — **Szelény.** Levél ment. — **Hüvös László és Róbert.** Kis olvasótársaitoknak fölöttébb nehéz földadat. Maga a szó s annak jelentősége is alig ösmeretes előttük. A rejtvénynek fogas szerkezete pedig még csak annál inkább nehezíti a rejtvény fölfejtését. — **Lányi Rozika.** Nagy lesz az öröömöm, ha meglátogatsz. — **Szigeti Irén.** Hiszen a pályázat tárgyát s feltételeit, s minden rá vonatkozó részletet bőven s érthetőn közölte a »Kis Lap«. Különben, határnapja lejárván, már nem igen telnek időből a sorompóba lépni. — **Heinzelmann Vilma.** Ha nem üztem: küldeményedet nem is vettem. — **Hajdina Marczli.** A nyomtatott rajz színezésének kétféle a módja: színezhető sajtó-gépen; s kézzel, kimetszett mintán keresztül. De a gépek tökéletesedése óta ezt az utóbbi módot már nem igen alkalmazzák. Amazt egyszer megnézheted az »Athenaeum« nyomdájában is. — **Kispál Aranka és Lajos.** A **Deák Ferencz, Petőfi Sándor és Eötvös József** emléksobrai a korán elhalt **Huszár Adolf** művei, **Széchenyi Istvánt Engel Mór** mintázta, s a budai honvéd-emléket **Zala György**; oly adatok, amelyek mind benne foglaltatnak azokban a »Budapesti kalauzok«-ban, melyeket lépten-nyomon árulgatnak az utcán is. A többről az illető rovatban. B. urat nem ismerem. — **Szervánszky Alajos.** Nem sokára nem csak indián történetet közlök megint, de a rabszolga-vadászok életéből is néhány megkapó részletet. — **Z. I. A.** »Kis Lap« nem politikai lap. Neki mindegy bár mely politikai párt. Egyikkel sem foglalkozik. Még csak az kellene: a »Kis Kortés« cz. a »politikai gyermek-lapot« adni ki! Kéziratát egy hétig átveheti. — **Több levélről a jövő számban.**

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél-évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: **Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.**

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.